

løbe ret hurtigt, saaledes at man i Foraaret vil være faldet tilbage paa rimeligere Priser. Men dernæst vil jeg gøre opmærksom paa, at det dog ikke er sikkert, at den Stigning, der nu er i Ejendomspriserne, virkelig skriver sig fra, at Ejendommene som saadanne er steget i Værdi. Jeg tror, at det ærede Medlem fra Skanderborg (R. Rasmussen) var inde paa det, og maaske det ogsaa kom frem fra anden Side, nemlig at det var muligt, at Ejendomsprisernes Stigning hidrørte fra, at Besætning og Avl er steget i Værdi, uden at man kunde være sikker paa, at selve Ejendommen var steget i Værdi. Om det er muligt at foretage Undersøgelse i denne Retning med et godt Resultat, ved jeg ikke, men jeg skal forsøge at lade en saadan anstille. I selve Ejendomsskyldloven findes den Bestemmelse, at Skyldvurderingen skal sættes i Forhold til Ejendommens Værdi i Handel og Vandel. Jeg maa maaske indskyde, at det er et uhyre gammeldags Udtryk, vi bruger: Handel og Vandel, det er kommet ind fra Tysk; Vandel betyder i denne Forbindelse slet ikke andet end Handel, saa vi siger i Virkeligheden to Gange Handel. Man turde maaske mene, at det var rimeligt at ændre dette Udtryk hen til det virkelig danske „Handelsværdi“; det er denne, hvorpaa det kommer an. Men hvorledes man ved den enkelte Ejendom skulde kunne komme bort fra dens Købesum, kan jeg i Øjeblikket ikke ret sætte mig ind i. Det ærede Medlem nævner, at man skulde komme bort fra det enten ved en Lovbestemmelse eller ved Aftale om, hvorledes Loven skulde anvendes; jeg kan meget vel tænke mig, at man kunde blive enig om, at den enkelte Ejendoms stærke Stigning i Værdi indenfor en enkelt Skyldkreds ikke skulde påvirke alle de andre Ejendommers Værdi. Efter Ejendomsskyldloven er det saaledes nu, at den enkelte Ejendom ligesom smitter af paa de omliggende Ejendomme. Man kunde nok blive enig om — og det tror jeg, forstandige Vurderingsmænd altid vilde gøre —, at man, hvis en Ejendom var drevet op i en rent kunstig Pris, ikke benyttede den som Gradmaaler for de øvrige Ejendomme; men hvad den enkelte Ejendom angaar, er det vanskeligt at komme bort fra Købesummen som dens Værdi i Handel og Vandel, og jeg kan heller ikke sige, at jeg har meget ondt af den Mand, som blev nødt til at betale den høje Ejendomsskyld, naar han havde været saa dristig og spekulativ at give en overordentlig stor Pris for Ejendommen. Men

alle disse Spørgsmaal kommer jeg jo ind paa, naar jeg kan fremsætte Lovforslaget, hvilket vil ske i Begyndelsen af næste Maaned.

Selve dette, at man vedtager en Ejendomsskyldlov, hvad jeg haaber, man vil gøre, kan blive af ikke ringe fiskal Betydning. Naturligvis er det umuligt i Øjeblikket at sige, hvor meget det vil betyde, at vi til næste Aar skal have nye Vurderinger af Ejendommene, og jeg kan ikke fastsætte, hvad dette vil komme til at dreje sig om, men jeg skulde dog tro, at det vil dreje sig om i alt Fald et Par Millioner, og det er da rimeligt for mig i denne Sammenhæng at komme noget ind paa det Spørgsmaal, hvorvidt Finansministeren ved nye Skattelove skal skaffe større Indtægter for Statskassen, end der i Øjeblikket er. Det har det ærede Medlem omtalt, og han har mindet om den Forhandling, der i Sommer fandt Sted om dette Spørgsmaal. Det ærede Medlem husker ikke ret denne Forhandling eller har ikke, da han talte, husket, hvorledes denne Forhandling foregik. Den foregik i Begyndelsen af Juli imellem det ærede Medlem og mig i Anledning af det foreslaaede Statslaan, og Spørgsmaalet rejstes om, hvorvidt man straks kunde skaffe sig Dækning for de 3 Mill. Kr., som dette Statslaan vilde kræve i Rente. Jeg sagde da den Gang, at jeg vilde ikke være med til straks at tage dette Spørgsmaal om Dækning op, og det ærede Medlem (N. Neergaard) gav mig Ret deri. Jeg sagde endvidere, at det kunde heller ikke nytte noget, at vi hvert halve Aar forhandlede her i Tinget om Dækning for de Renter, der kunde komme ved Statslaan, vi kunde desuden desværre se hen til, at nye Statslaan vilde blive fornødne foruden de to, der allerede var optagne. Og det gav det ærede Medlem mig ogsaa Ret i og sagde, at det var klart, at vi kunde ikke forhandle hvert halve Aar derom.

Maa jeg da ved et Citat fastslaa min Stilling til dette Spørgsmaal — jeg udbeder mig den ærede Formands Tilladelse til at oplæse det —, fordi mine Udtalelser i alt Fald for mig var afgørende i Forhandlingen af dette Spørgsmaal. Disse Udtalelser findes i Folketingstidenden fra Sommersamlingen 1915, Spalte 97, hvor jeg siger: „Jeg har tillige sagt, at vi ikke havde noget Grundlag for en saadan Forhandling — nemlig om Dækning af Renterne —. „Det har jeg ikke sagt af Angst for personlig at optage en Forhandling, men det forekommer mig, at vi ikke har